

E.B. White

Charlotte's web

Met tekeningen van
Garth Williams

Copyright © 2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Opmaak binnenwerk BECO DTP-Productions, Epe

ISBN 9789463245487

NUR 282

Papier Houtvrij Romandruk met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij
Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

© Nederlandse vertaling Tjalling Bos, 1999

© Uitgeverij Lemniscaat b.v. Rotterdam 1999

Dit boek is gebaseerd op de 6e druk 2014

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.studiostudio.nl voor meer informatie.
Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Inhoud

1	Voor het ontbijt	7
2	Wilbur	13
3	De ontsnapping	17
4	Eenzaamheid	26
5	Charlotte	32
6	Zomer	40
7	Slecht nieuws	45
8	Een gesprek in de keuken	48
9	Wilbur scheidt op	51
10	De ontploffing	60
11	Het wonder	68
12	Een vergadering	74
13	Het gaat goed	79
14	Dokter Dorian	89
15	De krekels	95
16	Naar de jaarmarkt	99
17	Oom	108
18	De avondkoelte	114
19	De eiercocon	119
20	Een groots moment	127
21	De laatste dag	133
22	Een warme wind	140

1 Voor het ontbijt

‘Waar gaat pappa met die bijl naartoe?’ vroeg Veerle aan haar moeder, terwijl ze de tafel dekten voor het ontbijt.

‘Naar het varkenshok,’ antwoordde mevrouw Gersteman.

‘Er zijn gisteravond biggen geboren.’

‘Ik begrijp niet waarom hij dan een bijl nodig heeft,’ zei Veerle, die pas acht was.

‘Een van de biggen is veel te klein en te zwak,’ zei haar moeder. ‘Het wordt nooit wat met hem.

Daarom heeft pappa besloten hem op te ruimen.’

‘Hem *op te ruimen*?’ gilte Veerle. ‘*Doodmaken*, bedoel je? Alleen omdat hij kleiner is dan de andere?’

Mevrouw Gersteman zette een kannetje room op tafel.

‘Niet schreeuwen, Veerle!’ zei ze. ‘Pappa heeft gelijk.

Die big gaat waarschijnlijk toch dood.’

Veerle duwde wild een stoel opzij en rende naar buiten.

Het gras was nat en de aarde rook naar het voorjaar.

Veerle’s gympen waren doorweekt voordat ze haar vader had ingehaald. ‘Maak hem alsjeblieft niet dood!’ riep ze snikkend. ‘Het is niet eerlijk.’

Meneer Gersteman bleef staan.

‘Veerle,’ zei hij rustig, ‘je moet je leren beheersen.’

‘Me beheersen?’ gilte Veerle. ‘Het gaat om leven of dood, en dan zeg jij dat ik me moet *beheersen*.’

De tranen stroomden over haar wangen. Ze greep de bijl vast en probeerde hem uit haar vaders handen te trekken.

‘Veerle,’ zei meneer Gersteman, ‘ik weet meer over het grootbrengen van biggen dan jij. Zo’n zwak beest geeft altijd problemen. Toe, ga weg.’

‘Het is niet eerlijk,’ snikte Veerle. ‘Dat biggetje kan er toch

niets aan doen dat hij klein is? Als *ik* klein was geweest toen ik geboren werd, zou je *mij* dan ook hebben afgemaakt?’

Meneer Gersteman glimlachte. ‘Natuurlijk niet,’ zei hij, terwijl hij zijn dochter liefdevol aankeek. ‘Maar dit is wat anders. Een ondermaatse big is niet hetzelfde als een klein meisje.’

‘Ik zie het verschil niet,’ antwoordde Veerle, die nog steeds de bijl vasthield. ‘Ik heb nog nooit van zóiets onrechtvaardigs gehoord.’

Er verscheen een vreemde uitdrukking op het gezicht van John Gersteman. Het leek bijna of hij zelf zou gaan huilen. ‘Goed dan,’ zei hij. ‘Ga jij maar weer naar binnen.’

Ik neem de big straks voor je mee. Je mag hem de fles geven, net als een baby. Dan merk je zelf hoe lastig een big kan zijn.'

Toen meneer Gersteman een halfuur later terugkwam naar het huis had hij een kartonnen doos onder zijn arm. Veerle was boven om andere schoenen aan te trekken. In de keuken was de tafel gedekt voor het ontbijt, en het rook er naar koffie, gebakken spek, vochtige muren en rook van de houtkachel.

'Zet hem maar op haar stoel,' zei mevrouw Gersteman, en meneer Gersteman zette de doos op Veerle's plaats. Daarna liep hij naar het aanrecht. Hij waste zijn handen en droogde ze aan de rolhanddoek.

Veerle kwam langzaam de trap af. Haar ogen waren nog rood van het huilen. Toen ze naar haar stoel liep, schudde de doos, en er klonk een krassend geluid.

Veerle keek haar vader aan. Ze lichtte het deksel van de doos op. Daar was het pasgeboren biggetje; het keek naar haar op. Het was een wit biggetje. Het licht van de ochtendzonscheen door zijn oren, zodat ze roze leken.

'Hij is van jou,' zei meneer Gersteman. 'Gered van een te vroege dood. Ik hoop dat ik er geen spijt van krijg.'

Veerle kon haar ogen niet van het biggetje afhouden.

'Oh,' zei ze vertederd. 'Oh, *kijk eens!* Wat een schatje.'

Ze deed de doos voorzichtig dicht. Eerst gaf ze haar vader een zoen, en toen haar moeder. Daarna lichtte ze het deksel weer op, tilde het biggetje uit de doos en hield hem tegen haar wang. Op dat moment kwam haar broer Michiel de keuken in. Michiel was tien. Hij was zwaargewapend, met een luchtbuks in de ene hand en een houten dolk in de andere.

'Wat is dat?' vroeg hij. 'Wat heeft Veerle daar?'

‘Ze heeft een gast voor het ontbijt,’ zei mevrouw Gersteman. ‘Ga je handen en je gezicht wassen, Michiel!’

‘Laat eens zien!’ zei Michiel, terwijl hij zijn buks neerzette.

‘Moet dat een varken voorstellen? Nou, een *mooi* varken hoor. Hij is niet groter dan een witte rat.’

‘Was je en ga eten, Michiel!’ zei zijn moeder.

‘De schoolbus komt over een halfuur.’

‘Mag ik ook een big, pa?’ vroeg Michiel.

‘Nee, ik geef alleen biggen aan kinderen die vroeg opstaan,’ zei meneer Gersteman. ‘Veerle was al bij zonsopgang op om het onrecht in de wereld te bestrijden. Daarom heeft ze nu een big. Een kleintje, maar toch een big. Zo zie je maar weer wat er kan gebeuren als je op tijd opstaat. Vooruit, eten!’

Maar Veerle kon niet eten voordat haar big melk had gedronken. Mevrouw Gersteman vond een zuigfles met een speen. Ze schonk warme melk in de fles, draaide de speen erop en gaf hem aan Veerle.

‘Hier, geef hem zijn ontbijt!’ zei ze.

Even later zat Veerle in een hoek van de keuken op de grond, met haar baby op schoot, en leerde hem uit een fles drinken. Het kleine biggetje had honger en begreep snel hoe het moest.

De schoolbus toeterde vanaf de weg.

‘Hollen!’ zei mevrouw Gersteman, terwijl ze de big van Veerle overnam en haar een krentenbol toestopte.

Michiel greep zijn geweer en ook een krentenbol.

De kinderen renden naar de weg en stapten in de bus.

Veerle lette niet op de andere kinderen. Ze zat uit het raam te staren en te bedenken wat een heerlijke wereld het was en wat een geluk ze had gehad.

Zij had een biggetje, helemaal voor haar alleen!

Tegen de tijd dat de bus bij de school aankwam,

had Veerle haar troeteldier een naam gegeven.
Ze had de mooiste naam uitgezocht die ze kon bedenken.
'Hij heet Wilbur,' fluisterde ze tegen zichzelf.
Ze dacht nog steeds aan de big toen haar leraar vroeg:
'Veerle, wat is de hoofdstad van Frankrijk?'
'Wilbur,' antwoordde Veerle dromerig. De andere kinderen
giechelden, en Veerle werd rood.

2 Wilbur

Veerle was dol op Wilbur. Ze vond het heerlijk om hem te aaien, te voeren en naar bed te brengen. Elke ochtend meteen na het opstaan maakte ze zijn melk warm, knoopte hem een slab voor en gaf hem de fles. Elke middag als de schoolbus voor het huis stopte, sprong ze eruit en rende naar de keuken om weer een fles voor hem klaar te maken. Voor het avondeten voerde ze hem opnieuw, en daarna nog een keer vlak voordat ze naar bed ging. Tussen de middag, als Veerle op school was, gaf mevrouw Gersteman hem eten. Wilbur was dol op melk en hij was volmaakt gelukkig als Veerle een fles voor hem opwarmde. Vol aanbidding stond hij dan naar haar op te kijken.

De eerste dagen van zijn leven mocht Wilbur in een doos naast de kachel in de keuken blijven. Maar toen mevrouw Gersteman erover klaagde, verhuisde hij naar een grotere doos in de houtschuur. Toen hij twee weken oud was, brachten ze hem naar buiten. De appelbomen bloeiden en het begon warmer te worden.

Meneer Gersteman maakte een soort ren voor Wilbur onder een appelboom en gaf hem een grote houten kist

